

ÎNĂLȚAREA MÂNTUITORULUI LA CERURI ȘI TRIMITEREA DUHULUI SFÂNT ÎN LUME

„Adevărat vă spun vouă că de folos vă este să Mă duc Eu, pentru că dacă nu Mă voi duce Mângâietorul, Duhul Adevărului, nu Va veni la voi, iar când Eu Îl voi trimite de la Tatăl, Acela vă va învăța pe voi toate, căci nu de la Sine va vorbi, ci din al Meu va lua și vă va vesti vouă”

Aceste vorbe ale Mântuitorului fac parte din cuvântarea Sa de despărțire pe care a rostit-o înaintea Sfintelor și de viață făcătoarelor Sale patimi înaintea Ucenicilor săi pentru a îi întări în credință în Persoana Sa. Sfinții Apostoli, la acea vreme, nu înțelegeau pe deplin nici persoana Mântuitorului, nici Sfânta Jertfă și rolul ei expiator pentru păcatele oamenilor și cu atât mai puțin Sfânta Treime.

Mântuitorul în schimb știa că Apostolii vor trebui să meargă în toată lumea și să propovăduiască Evanghelia la toată făptura învățându-i pe oameni să păzească toate câte le-a poruncit El și, ca atare, această misiune necesită ajutorul unei Puteri superioare cum este Harul Duhului Sfânt ce va fi dat oamenilor după Înălțarea și Șederea Sa de-a Dreapta Tatălui.

După învățătura Ortodoxă, scopul Mântuitorului Iisus Hristos a fost refacerea din temelii a omului și înălțarea lui spirituală prin Harul Duhului Sfânt, acțiune ce va fi posibilă în urma morții și Învierii Sale. Astăzi, această misiune a Mântuitorului ajunge aproape de împlinire, căci Înălțarea este penultimul act înainte de întemeierea Bisericii pământești și în chip văzut.

Fiul lui Dumnezeu venind pe pământ și ducând alături de oameni o viață întru totul desăvârșită a dorit ca prin modul Său de viețuire Sfântă să reîn rădăcineze Harul Duhului Sfânt în cele mai adânci părți ale omului, pentru că astfel omul fiind curățat prin har, să trăiască viața cea sfântă și fericită care este constituită din ascultarea lui Dumnezeu și privirea feței lui iubitoare. Pentru aceasta Mântuitorul a primit Duhul Sfânt și ca om de la Dumnezeu Tatăl, căci, ca și Dumnezeu, era una cu Tatăl și cu Duhul din veșnicie, pentru a îl da fraților Săi după umanitate, cei care suntem noi.

Duhul Sfânt a sălășluit în Hristos timp de 3 ani pe tot parcursul activității Sale de propovăduire a Împărăției Cerurilor, pentru a-i lumina pe oamenii ce umblau în urma Sa ascultând predicile Sale, să înțeleagă cuvintele spuse de El și a-i face să simtă căldura și slava Dumnezeiască ce iradia din Persoana Sa divino-umană. Începând de la Sfânta Sa Înălțare, Duhul nu va mai iradia din Hristos doar în chip umbrit, ci în toată slava și frumusețea, pentru ca toți cei care umblau întru întuneric să vadă lumina cea veșnică și neapusă. Duhul Sfânt, după Învierea Mântuitorului, copleșește trupul Său și îl face să biruiască nu numai moartea, ci și legile trupului stricăcios al lui Adam celui căzut. Acum trupul Mântuitorului este o armură cerească asemeni cum vor fi trupurile tuturor dreptilor la finalul veacurilor. În Hristos Cel Înviat și umplut de Duhul Sfânt se curpind puterile de refacere ale omului căzut în păcate multe.

Revenind însă la Înălțarea Mântuitorului și cel mai important, la trimiterea Duhului Sfânt asupra oamenilor de către Fiul și din bunăvoința Tatălui, putem spune, că Duhul Sfânt este Cel care ne ajută pe noi, ca roadă multă să aducem, în sensul că datorită Lui, omul poate trăi un mod de viață corect în raport cu semenii și cu Dumnezeu.

Astăzi prin Înălțarea Mântuitorului Iisus Hristos la Cer, se redă omului posibilitatea de a se numi prieten al lui Dumnezeu. Dacă strămoșul Adam, cu mult timp în urmă, din pricina neascultării, nu a ținut porunca lui Dumnezeu și a fost alungat din Raiul Edenic de Creator pentru neascultare, astăzi Mântuitorul suindu-se la Cer și înfățișând trupul Său ca jertfă frumos mirositoare lui Dumnezeu Tatăl, dă posibilitatea reînțoarcerii omului în Paradis. La alungarea lui Adam din Grădina Edenului, Dumnezeu a așezat un Heruvim cu sabie de foc pentru a apăra intrarea în Grădina Edenului cu scopul de a nu-i lăsa pe Adam și pe Eva să se întoarcă la bucuriile spirituale de care aveau parte în acea Grădină, înaintea privirii iubitoare a lui Dumnezeu. Dacă atunci Îngerii erau într-un oarecare fel vrăjmași ai omului, în sensul că îl țineau din porunca lui Dumnezeu la distanță de Creator, astăzi prin Înălțarea Mântuitorului la Ceruri, Sfinții Îngeri devin prieteni și călăuzitori ai omului către Ierusalimul Cel ceresc. Mulți dintre noi ne-am putea întreba, însă, de ce Mântuitorul Iisus Hristos se Înălță la Cer doar după 40 de zile și nu rămâne pe pământ făcându-se cunoscut la o mai mare mulțime de oameni. Unii susțin că dacă Mântuitorul ar fi rămas pe pământ mai multă vreme, atunci propovăduirea Evangheliei Sale de către Apostoli ar fi fost una și mai ușoară, datorită faptului că Învățătorul ar fi fost alături de ucenici și oamenii ar fi putut să Îl vadă și să se convingă încă din viața aceasta de Învierea lui.

Însă, dacă ar fi fost așa, elementul credinței nu ar mai fi avut niciun rost. Nu ar mai fi fost nicio deosebire între cei ce cred și cei ce nu cred, dacă Mântuitorul ar fi rămas pe pământ o perioadă mai lungă de timp, atunci cu siguranță toți oamenii din Ierusalim și din împrejurimi s-ar fi convins de Învierea lui, însă Scopul Mântuitorului era cu totul altul.

El dorea ca să fie alături nu numai de cei din Ierusalim și din Iudeea, ci de toți oamenii din întreaga lume, iar acest lucru îl putea face decât preaslăvinduo-Se ca Împărat al Cerului și al pământului. Sfântul Apostol Pavel ne învață că prin Sfânta Înălțare și Șederea cea de-a dreapta Tatălui, Mântuitorul Hristos devine „cale” a fiecărui om către Împărăția Cerurilor, dar în același timp și „țintă”, căci în El se cuprind puterile de refacere spirituală ale oamenilor de pretutindeni. După cum însuși Hristos a spus Apostolilor înainte de a merge la răstignire și de a se despărți de dânșii zicând că nu îi va lăsa singuri, ci va veni la ei, aceste cuvinte fac vădit faptul că El chiar dacă nu este prezent cu trupul în mijlocul lor, totuși va fi prezent prin Învățătura Sa, pe care Duhul Sfânt o va înrădăcina pentru totdeauna în inimile și mințile lor. Despre această prezență a Sa spirituală în mijlocul ucenicilor după Înălțare prin Duhul Sfânt și prin Învățătura Sa, El însuși a prezis când era în viață zicând „cel ce mă iubește pe Mine acela este Cel ce păzește poruncile Mele, iar eu voi veni la el împreună cu Tatăl meu și ne vom face sălaș întrudânsul”. Ei bine aceste cuvinte vor să exprime faptul că Mântuitorul, după preaslăvirea Sa în ceruri poate iradia Duhul Sfânt spre oamenii care voiesc a se îmbrăca în El și trăi întru El prin Baia nașterii celei de-a Doua și menține relația de apropiere spirituală față de El, prin Sfintele Taine.

Faptul că Înălțarea Mântuitorului la Ceruri este prielnică primilor Creștini care vor primi Duhul Sfânt la Cincizecime, este un lucru mărturisit în unanimitate de către Sfinții Părinți. Ei susțin faptul că așa cum un mare boier își iubește supușii ce se află în casa sa, dacă atunci când el este plecat și ei rămân nesupravegheați, dar totuși lucrează pentru binele gospodăriei, ei câștigă, astfel încrederea Stăpânului lor, atunci când acesta se va întoarce și va vedea că

oamenii săi au lucrat pentru el. Tot așa Mântuitorul dorește să vadă iubirea oamenilor față de El și atunci când El nu va mai fi împreună cu ei pentru ca unii să se întărească în credință, prin faptele lor bune, iar necredința altora să se facă vădită atunci când unii vor fi puși să dea mărturie despre credința în El, dar vor da înapoi.

Pentru oamenii care cred și pentru care planul de existență adevărat în care este posibilă viața în fericire absolută, este cel ceresc și nu cel material, supus stricăciunii, care este în veacul acesta, pentru unii ca aceia Înălțarea Fiului lui Dumnezeu este izvorul de putere care îi ajută pururea să se ridice din căderile în felurite patimi. Cei care voiesc să își ia Crucea și să urmeze Lui, au toată încrederea că mântuirea este posibilă văzând drumul de greutate pe care l-a parcurs Mântuitorul, dar și slava la care a fost ridicat.

Astfel, Hristos devine nu numai călăuză a noastră spre Ierusalimul Ceresc, ci și o țintă, o țintă care ne ajută să avem un dinamism ascendent în viața noastră pământească, căci nici un om din lumea asta care susține că Îl iubește, nu va putea să stea să piardă vremea preocupându-se de lucruri neimportante, ci va încerca pe cât îi este cu putință să se asemene Lui.

Ridicarea Trupului Mântuitorului Iisus Hristos la Ceruri nu este nu numai o întărire pentru creștinii de pretutindeni, ci în același timp și o dovadă de iubire a Fiului lui Dumnezeu față de natura omenească, căci El și-a însușit natura omenească, în timp devenind o persoană Divino-umană și o va păstra în veci vecilor spiritualizată și folosită la maxima ei capacitate. Ținta ultimă a lucrării Mântuitoare a lui Hristos este să învingă definitiv cel mai mare dușman al omului, adică moartea, iar acest lucru îl putea face numai împăcând pe oameni cu Dumnezeu și ridicând creația și pe oameni, din starea lor de slăbiciune spirituală, cu ajutorul harului Duhului Sfânt.

Duhul Dumnezeiesc ce iradiază din Mântuitorul îl ajută pe om să scape de automatismul naturii. Deși moartea rămâne o lege generală pentru toți oamenii până la a Doua Sa venire, totuși acum moartea nu mai este privită cu spaimă de către om, ci este privită ca un „somn” pentru creștinul râvnitor de bunătăți spirituale, căci el acum privește moartea ca pe modul de trecere la adevărata comuniune cu Dumnezeu și cu Sfintii.

În Ortodoxie s-a pus mereu accentul pe faptul că actul de Înălțare al Mântuitorului Iisus Hristos este dovada cea mai mare de iubire a Sfintei Treimi față de persoanele omenești, căci această sărbătoare nu este numai una care arată puterea Împărătească a Mântuitorului, ci este în același timp o sărbătoare în care întreaga Sfântă Treime lucrează pentru mântuirea omului. Dacă la venirea lui Hristos în lume lucrurile s-au întâmplat din voia Tatălui prin colaborarea Fiului și împreună lucrarea Duhului Sfânt, astăzi Fiul este Cel ce trimite pe Duhul Adevărului care de la Tatăl porcede, în inimile oamenilor pentru ca ei să viețuiască în El și așa să ajungă în Împărăția Părintelui Luminilor.

Teologia Patristică menționând că Dumnezeu Tatăl, și Mântuitorul Hristos sunt prezenți în partea lăuntrică a oamenilor prin harul de viață făcător al Duhului, afirmă o legătură indisolubilă între credincioși și Sfânta Treime încă din viața aceasta. Această putere ce iradiază din persoanele Sfintei Treimi și vine la oameni prin Duhul Sfânt, are ca scop îndumnezeirea lor prin conducerea temeinică pe calea sfințeniei până când aceștia vor ajunge să își spiritualizeze trupurile și să se asemene cu Hristos Cel Înviat, sau cum spun sfinții părinți „cu Cel Întâi Născut din morți” care s-a făcut începătura tuturor celor adormiți către o viață nouă. Rezultatul acestor acte ale Fiului și ale Duhului Sfânt din bunăvoința și dragostea lui Dumnezeu Tatăl fac flacăra credinței, care se află în oameni, să izbucnească într-un foc aprins într-o flama strălucitoare care nu se va stinge vreodată.

Acest foc care încălzește și nu arde cum fac flăcările iadului, produce Biserica, sau Cetatea sfintei Treimi care se află între oameni. În a zecea zi de la acest eveniment din istoria mântuirii noastre se va pogori Duhul Sfânt peste Sfinții Apostoli și prin dânșii peste toată suflarea creștină, în chip de limbi de foc adevărate pentru a închipui puterea focului curățitor de păcate și neștiință ce este trimis din cer de Dumnezeu oamenilor.

Până Astăzi Fiul a lucrat în chip văzut pentru oameni, Duhul iradiând în chip ascuns din El pe cât era nevoie, însă, de astazi Fiul se Înălță și „se ascunde” în Ceruri, iar Duhul Sfânt pregătește pe oameni pentru venirea Celui ce a Botezat cu Duh Sfânt și cu foc după mărturia Proorocului Ioan. Să ne pregătim și noi creștinii și să curățim praful ce s-a pus în camera lăuntrică a sufletului nostru pe tăblițele tainice ale inimii pe care sunt scrise poruncile Fiului lui Dumnezeu, pentru ca atunci când „Acest Iisus Dumnezeu care S-a Înălțat la Ceruri” va veni a doua oară, să avem răspuns bun atunci când cerurile se vor sfâșia pentru a țâșni din el Adevărul Suprem care ne va judeca pe noi după Evanghelia dreptății Sale. A Lui fie puterea și slava în vecii vecilor, Amin!

Cristian Radu